

чешкѣ-тѣ тишинѣ : силно тѣ сега залажжъ,
страшно завыхжъ, като че искажъ да разбудятъ
ступаны-тѣ си. Нощь-та бѣше тъмна, като рогъ
и тѣй ся виждаше страшна, като да прѣдвѣща-
ваше нѣщо си. Малко ся мина и изведнѣждъ
втора пушка грѣмва около село-то, всичко ся
събуди: всичко е на кракы и въ движение, нѣ
само около себе си. Само едни кучета, като по
безстрашны отъ ступаны-тѣ си, бѣгахъ насамъ,
нататѣкъ изъ улицы-тѣ и съ жално выенне връ-
цахжъ ся пакъ назадъ. Черню, Стоенчевъ дру-
гаръ, драскаше на врата-та, той бѣгаше изъ е-
грека и грозно скымтеше, давно да сабуди дру-
гаря си. Пукна третя пушка срѣдъ село. Сто-
енчо тръшна, издигна глава-та си, нѣ заглушенъ
отъ екотъ и кучета не можа джъ разбере нищо;
обаче той позна че има нѣщо въ село-то. Чер-
ньо! извика той куче-то, и скоро ся затече на
прозореца та похлопа за да ся събуди баща му.

—Тейко, Тейко!

—Що е сынко, отговори старецъ-тѣ сънливъ.

—Я стани, тейко и послушай, какъ е грѣм-
нало село-то.

—Пакъ що си ся толкова сынко Стоенчо
уплашилъ? то не е нищо, нѣкои ловцы може да
ходятъ край село и пушкѣтъ на дивичъ.

—Що думашъ, ты тейко, срѣдъ нощь ка-
къвъ ты е ловъ патиль. На! ето ти и друга пуш-
ка.... тейко ставай—я, я, глѣдай, глѣдай татѣкъ